

Kazimierz Wierzyński

Nekrológ

(Nekrológ)

Nekrológ csupán azoknak jár, akik ágyban haltak meg.
Azoknak, a gázkamrákból valóknak,
A sarki jég páncélja alatt megrekedteknek,
Az út menti árkokban porral lepett szeműeknek,
A pincékben lévőknak, kiknek koponyájuk kettévált,
A kihallgató-szobákban kiáltásukban és könnyörgésükben elnémított
Megkínzottaknak.
Még jaj sem jár –

Azoknak, akik meghaltak a börtönök küblijének szagában,
Akiknek a fülledt vagonokban szájpaddásukhoz tapadt nyelvük.
Akik az ismeretlenbe utaztak,
Messze Frankfurton túlra,
Tulán is messzebbre –

Azoknak akiknek saját sírjukat kellett megásniuk,
Akiknek kezét hátul összekötötték és gödör elé térdeltették,
Akiket uszályon szállítottak, majd elsüllyesztettek a Fehér Tenger közepén,
Akik után semmi nem maradt,
Még nevük sem,
Semmi hír –

Nekik nem írnak nekrológot,
Nekik csak az özvegyek emlékezete marad,
Vagy az anyák könnyörgő imája,
Vagy a gyerekek csodálkozó tekintete
És a napról-napra növekvő var
A nem elég halálos seben,
És az elévült szerencsétlenség
Éjszakánként egyre növekvő csendje
Mely elnyomja a vigasztalhatatlanok
Kiáltását és könnyörgését,
Még jaj sem jár –

Ó határtalan bűntény,
Ó hűséges föld:
Végső nyugalom.
Requiem aeternam.

*

Memento

(Memento)

Kitaláltuk az autóversenyeket és a kenguruk versenyét,
Kitaláltuk a lottót, a kártyát, sérült becsvágyaink és az érzelmek káoszát,
Kitaláltuk barátaink rossz versei feletti örömet,
Kitaláltuk drága szemünk sarkában a szarkalábak szomorúságát
Kitaláltuk az állatkert újszülött orrszarvújának bámészkodóit,
Kitaláltuk a mezítelen, mérföld-hosszú lábú lányok mutogatását,
Kitaláltuk a Dreyfus-ügyet és a panamai csatorna ügyét,
Kitaláltunk annyi szenvedélyt, hogy az erőszakos léten kívül semmi sincsen bennünk,
Kitaláltunk filozófiai rendszereket, azok győzelmét és bukását,
Kitaláltuk a háborút, és a szobrokat tábornokoknak és pacifistáknak,
Kitaláltuk az időhiányt, hogy sohase maradjunk egyedül önmagunkkal,
Kitaláltuk a balesetek elleni védekezést és baleseti sebészeteinket,
Kitaláltuk a léghűtéses kórházakat, a kloroformot és az étert,
Kitaláltunk mindent, hogy kisebb legyen a fájdalom,
Kitaláltunk mindent, hogy elfelejtsük a halált.

És elfelejtettük.
És örülünk emlékezetünk elvesztésének
És kinevetjük azokat, akik nem gondoltak ki semmit
De hisznek egy más kezdetben és végben
És fáradtan letérdelnek
És arcukat tenyerükbe rejtik
És tudják mit mondanak
Mikor az éjszaka előtt csendben suttojják:
Bocsásd meg a mi vétkeinket.